

צ'ארלס אולסון / השלדגים

I

.1

מה שאינו משתנה / הוא הרצון להשתנות

הוא התעורר, לבוש לגמרי, במטותו. הוא
זכר דבר אחד בלבד, הצפרים, איך
פשוט נכנס, סבב הלך בחדרים
והחזיקם אל פלוקם, תחלה את הידקה,
זו בעלת הפרע החולה, ואחר כך את הכחל,
זה שקוו שהוא זכר

מלבד זאת? כן, פרנאנד, שדבר
עלגות על אלבר ואנגקור ואט
הוא עזב את המסכה בלי לומר מלה.
איך קם ממקומו, איך נכנס לתוך מעילו,
אינני יודע. פשראיתיו היתה
אצל הדלת, אבל זה לא היתה חשוב,
הוא היתה כבר מחליק לארץ קיר הלילה, מאבד עצמו
באיזה בקיע שבהריסות. שהיה זה הוא
דוקא שאמר, "השלדגים

למי אכפת
הנוצות שלהם
עכשו?"

מלותיו האחרונות היו "הברכה היא רפשי". פתאם בלם,
חדלים מדבורם, ישבו בשורה סביבו, התבוננו
לא פל-כף הקשיבו או שמו לב פשם
שהשתאו, הביטו זה בזה, גחכו, אבל הקשיבו,
הוא חזר וחזר, לא יכול להרחיק מעבר למחשבתו

”הַבְּרָכָה נּוֹצוֹת הַשְּׁלֵדָגִים הִיוּ רְכוּשׁ מִדּוֹעַ
פָּסֵק הַיְצוּאָה?”
וְהִיא זֶה אִזּוֹ שֶׁהִסְתַּלַּק

.2

חֲשַׁבְתִּי עַל ה־E הַחֲרוּתָה בְּאֵבֶן וְעַל מָה שֶׁאָמַר מֵאוֹ
la lumière”
אֲבָל הַשְּׁלֵדָג
de l’aurore”
אֲבָל הַשְּׁלֵדָג עָף מֵעֶרְבָה
est devant nous!
אֵת צְבַע חֲזָהוּ קִבַּל
מִלֵּהט הַשֶּׁמֶשׁ הַשׁוֹקֵעֵת!

קוֹי הַהִכָּר הֵם, חֲלֹשֶׁת הַכְּרָעִים
(סִינְדַאקֵטִילִיסִם שֶׁל הַסְּפָרוֹת ה־3 וְה־4)
הַמְקוֹר, מִסּוּרִי, לַעֲתִים חֲרָטִם מִבְּלֹט, הַכְּנָפִים,
שֶׁבָּהוּ הַצְּבַע, קִצְרוֹת וּמַעֲגָלוֹת, הַזָּנָב
בִּלְתִּי מִתְּבַלֵּט לְעֵינַי.

אֲבָל לֹא אֱלֹה הָיוּ הַגּוֹרָמִים. לֹא הַצְּפָרִים.
הַאֲגָדוֹת הַנֶּן
אֲגָדוֹת. מֵת, תְּלוּי בַתּוֹךְ הַבַּיִת, לֹא יִבְשֹׁר
הַשְּׁלֵדָג רוּחַ מְסִינֵעֵת,
אוֹ יִטָּה הַצְּדָה אֵת הַחֲזוּי. אֵף לֹא יִשְׁקִיט,
בְּקוֹנוֹ, אֵת הַמַּיִם, עִם הַשָּׁנָה הַחֲדָשָׁה, לְשִׁבְעָה יָמִים.
נִכּוֹן, הוּא יִקְוֶן עִם הַשָּׁנָה
הַנִּפְתַּחַת, אֵךְ לֹא עַל הַמַּיִם.

הוּא מְקוֹן בְּקִצָּה נִקְבָּה חֲתוּרָה עַל-יָדָיו בְּגָדָה. שֵׁם
מְטוֹלוֹת שֵׁשׁ אוֹ שְׁמוֹנָה בִּיצִים שֶׁקִּפְּקוֹפוֹת, עַל עֲצָמוֹת
הַדָּגִים

לא על חמר חשוף, על עצמות שהטלו בפקעות על ידי
הצפרים.

על מיני פסלת אלה
(בהצטברם יוצרים הם מבנה
דמוי־ספל) נולדים הקטנים.
ובעוד הם מוזנים וגדלים, קו
זה של צואה ורקב דגים נעשה
למסיסה נוקפת, מבאישה

מאו סכם:
nous devons
nous lever
et agir!

.3

כאשר משתנות תשומות־הלב / הג'ונגל
מזנק פנימה
אפלו האבנים נפצלות
הן מתבקעות

או,
נכנס המנצח האחר, שאנו מפירים בותר טבעיות
הוא פה מזכיר אותנו.

אבל ה־E
חרוטה פה בגסות על זו העתיקה שבאבנים
משהקישו בה אחרת
ושמעה שונה
כמו, שבזמן אחר היו עושים שמוש באוצרות:

(ואחר־כֵּן, הִרְבֵּה אַחֲר־כֵּן, הִגִּתָּהּ אֲנִי רְגִישָׁה
צַפּוּי אֲרָגְמוֹ)

”שֶׁל נֹצוֹת יִרְקוֹת, כְּרָעִים, חֲרָטְמִים וְעִינִים
שֶׁל זָהָב

”כִּמוֹ כֵּן חֵיוֹת,
מִזְפִּירוֹת שֶׁבְלוּלִים

”גִּלְגַּל גָּדוֹל, זָהָב
עַם דְּמִיוֹת שֶׁל אַרְבַּע רַגְלִים בְּלִתֵּי יָדוּעוֹת
וּמִשְׁזָרוֹת אֲנִיצֵי־שַׁעַר וְעֵלִים, מִשְׁקָל
3800 אֲנָקִיוֹת

”לְבִסּוּף, שְׁתֵּי צַפְרִים, בְּחוּט וּפְלוּמָה, נֹצוֹת קְלָמוֹס
זָהָב, הַכְּרָעִים
זָהָב, שְׁתֵּי הַצַּפְרִים נָחְתוּ עַל שְׁנֵי קָנִים
זָהָב, הַקָּנִים מִתְנַשְּׂאִים מִתּוֹךְ שְׁנֵי תֵלִים רְקוּמִים,
אֶחָד צָהָב, וְהָאֲחֵר
לְבָנִי.

”וּמִכָּל קָנָה נִתְּלִים
שֶׁבָעָה גְדִילִים מְנוּצִים .

בְּאוֹתוֹ רָגַע, הַכְּמָרִים
(בְּגִלְמֹת בְּתֵנָה בְּהוֹת, וּמִזְהָמִים,
שֶׁעָרַם הַמִּדְבָּלֵל, הַקָּרוּשׁ בְּדָם וּמִתְנוּפֵף פְּרוּעוֹת
מֵעַל לְכַתְּפֵיהֶם)
מִתְפָּרְצִים אֶל בֵּין הָאֲנָשִׁים, תּוֹבְעִים מֵהֶם
לְהִגּוֹ עַל אֲלֵיהֶם

והכל עכשו מלחמה
במקום בו היה זה עתה שלום,
והאחנה המתוקה, ותועלת
שדות מעבדים.

.4

לא מנת אחד אלא רבים,
לא הצטברות אלא תמונה, ההזון־החוזר מוכית,
ההזון־החוזר הוא

החק

באותו נהר לא יטבל איש פעמים
כשאש דועכת אור דועף
איש אינו נשא, או ישנו, איש

סביב הופעה, מופת משתף אחד, גדלים אנו
רבים. אחרת איך זה,
אם אנו נשארים מה שהיינו,
שאנו נהנים עכשו
ממה שעשינו ולא נהנינו קדם? אוהבים
אוביקטים מנגדים? מעריצים ו/או מגנים? משתמשים
במלים אחרות, חשים תשוקות אחרות, ואין
לנו אותן גזרה, הופעה, נטיה, רקמה?

להיות במצבים שונים ללא תמונה
אין אפשרות

אנו יכולים לדיק. הגורמים הם
בחיה ו/או במכונה הגורמים הם
תקשורת ו/או פקוח. בשניהם כרוך
המסר. ומהו המסר? המסר הוא
רצף מסר או מתמשך של ארועים נתנים
למדדה מחלקים בזמן

הוא לדת האויר, הוא
לדת המים, הוא
מצב בינים בין
המוצא והסוף, בין
לדה ותחלתו של
קו מבאיש אחר

הוא תמונה, מציג
את עצמו ותו-לא

ולפיתה חזקה מדי בו,
שבה הוא נלחץ ונדחס,
מאבדת אותו

הדבר הזה בעצמו הנך

II

הם קברו את מתייהם בתנוחת ישיבה
נחש מקל תער קרו שמש

והיא התיזה מים על ראש הילד, בקרא
"סיואה-קואטל! סיואה קואטל!"
ופניה למערב

שבו ומצאות העצמות, בכל גל אישי,
עם מה שהיה כל אחד נהנה ממנו, תמיד
מצויה הכנה המונגולית

האור הוא במזרח. בן. ועלינו להתעורר, לפעל, עם זאת

במערכב, למרות האפלה הגלויה (הלכו המכסה
הכל), אם תביט, אם תוכל לשאת, אם תוכל, במשך
זמן מספיק

בזמן שהיה דרוש לו, למדריכי, להביט
אל תוך הצהב של הנרד העמיד מכל נרד
כך אתה חיב, וכן, באותו לבן, אל תוך אותן פנים, באיזה
גלוי-לב, הבט

ובהתחשב בצחיחות של אותם מקומות
הקעדר הממשך של גזע נאות

(מן השנים שהגיעו ראשונים, כל אחד קונקויסטאדור,
אחד רפא, האחר

הפיל את אלילי המזרח מכנס, מוטט
את קירות המקדש, אשר, התרצן אומר,
שחורים היו מדם-אדם)

שמע
שמע, מה הדם היבש ממלל
היכן שהתאבון הישן מטיל
la piu saporita et migliore
che si possa truovar al mondo

מקום שהוא נחבט, הבט
בעין איה היא נגרת
בבשר / גיר

אבל תחת עלי פותרת אלה
בריקנות
הבט לאור, התבונן
בפרח

מקום שממנו צמח

באיזו אלימות טוב־הלב נקנה
מה מחיר המחנה שמביא הצדק
באלו רעות זכיות־הבית פרוכות
מה מאריב
שקט זה
במה עולבת גרועוקרטיה של פודור
איך יכולות בעתה, מנוחת־לילה ושכונה להרקב
מה שורץ במקום בו החק היא הטונפת
מה זוחל
באפל

III

אינני יוני, לא היתה לי הזכות.
וכמוך, גם רומאי אינני.
הוא אינו יכול לטל שום סכון שיש לו חשיבות,
את סכון היפי פחות מכל.

אבל יש לי קרובי, אם לא לשום תכלית אחרת
(כפי שאמר, שארי־בשר), כדי שאחייב עצמי להם,
וכן, בהתחשב בחרותי, אהיה נבל אם לא
אעשה כן. וזה נכון בהחלט.

זה עובד בצורה זו, למרות המגרעות.
אני מציע, כהסבר, ציטט:
si j'ai du goût, ce n'est guères
que pour la terre et les pierres

למרות אי־התאם (אוקיגוס אמץ גיל)

גם זה נכון: אם יש לי טעם בלִשְׁהוּ
הרי זה רק מפני שֶׁעֲנִינֹתַי אֶת עֲצָמִי
בְּמָה שְׁנֻקְטָל לְאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ

אני מציג לך את שאלתך:

האם תחשף דבש / במקום בו רחשה הרמה?

אני תר בין אבנים

תירגם מאנגלית דן מירון